

Opustíš-li mne, nezahynu

Opustíš-li mne, zahyneš

Na protestní akci nemocničních lékařů „*Děkujeme, odcházíme*“ je možno se dívat různě. Podle jedněch jde o zoufalý výkřik lidí, kteří už 20 let obětavě pracují za nepřiměřených podmínek a nemohou se domoci nápravy jiným způsobem. Při tomto výkladu však některé věci neseďí: proč uzavírali tak nevhodné pracovní smlouvy, nebo neodešli postupně v průběhu oněch 20 let? V tom případě by se otázka platů byla musela už dávno řešit. Otázka mohla být také nastolována v parlamentě a v médiích a mohl ji řešit bývalý ministr David Rath, který z nynější krize obviňuje současnou proreformní vládu.

Pro starší generaci, která byla ještě vychována v duchu křesťanské pomoci bližnímu a vlastenectví, se zdá být takový protest dosti cynický: my odejdeme za lepším a třeba tu zemřete! Symbolizuje to trend poslední doby – *převahu peněz nad morálkou* a jinými duchovními hodnotami. Naše společnost za poslední roky zhrubla a znecitlivěla k utrpení druhých. Vyháníme z domova lidi, kteří se ocitnou v materiální nouzi a necháváme je často bez pomoci umírat. Úřady dnes jednají přesně podle litery předpisů bez ohledu na konkrétní případ. Moje známá, která pobývala roky v cizině a nemá plný počet odpracovaných let (chybí pouze asi týden) brala po několik let důchod ve výši 2 000.- Kč, z čehož 600.- korun dávala za léky; přežívala jen díky svým přátelům¹.

Já sám jsem byl s drsností nových „demokratických“ úřadů konfrontován někdy v polovici 90.let, kdy jsem v Davli dobíhal za odjíždějícím vlakem a průvodčí mi bez mrknutí oka udělil pokutu za to, že nemám lístek. Bylo to po velkém zdražení jízdného a vlak byl skoro prázdný. Byl jsem postupem průvodčího šokován – za socialismu se pokuty dobíhajícími neudělovaly. Navíc jsem mohl pohodlně odjet autobusem a železnici jsem dal přednost jen z určitého fandovství².

Takovýto stav společnosti, kde chybí vztah sounáležitosti a morálka je neslušné slovo, je těžko označit za demokracii³. Sotva je možno mluvit o (tolik proklamovaných) lidských právech, když platí jen pro některé. Naši činitelé kritizují stav lidských práv na Kubě a v Číně a přitom by nám tyto země mohly být v lecčems vzorem. Hlásíme se k „*Euroatlantickému společenství*“, které svrhlo Saddáma Husaina ve jméno demokracie, ale nedokázalo zavést v této zemi elementární pořádek. V pozadí konfliktu je zřejmě boj o naftu. Kupodivu – nevadila nám Mubarakova diktatura v Egyptě, neboť tento tyran byl naším spojencem.

K nápravě společnosti by mohly teoreticky přispět církve. Základem křesťanské morálky je desatero a církve má vést lidi k mravnému životu, přičemž jedním z atributů křesťanství je chudoba: „*Snáze projde velbloud uchem jehly než bohatec do Království nebeského*“. Většina křesťanských církví, které u nás působí, se však zjevně přizpůsobila komerčnímu chování. Tak sestry Voršilky získaly jednu z budov Národního divadla v důsledku chyby v zákoně a obratem ji prodaly; zachovaly se „komerčně“, peníze to vyhrály nad křesťanskou morálkou. Jedině prý *Českobratrská církev evangelická* bere své učení vážně a odmítá převzít peníze, které pocházejí z hazardu...

Za této situace se také nelze divit, že i u nás nachází své stoupence islám, který je zřejmě ve své praxi důslednější a přitahuje lidi, kteří jsou současnou situací zklamáni a hledají soulad mezi slovem a činem.

V Davli, 14. února 2011

Ing.Jan Matys

¹ Dnešní ministerský předseda Nečas jí ve funkci ministra zvýšil důchod na dvojnásobek.

² Asi pod vlivem prof.Erazima Koháka, který nás nabádal, abychom maximálně využívali kolejovou dopravu

³ Za daných podmínek také nelze „bojovat s korupcí“, neboť ta je integrální součástí systému, který nezná morálku